

[Socialministeren.]

at en meget stor Del af de 200 000 aldeles ikke er udenfor Sygekasserne nu, fordi de er daarligere stillet end en Masse af Tusinder, der staar i Sygekasserne. Nej, de er udenfor, fordi de er ligegyldige, fordi de er unge og raske og har den Tro, at de bliver saamænd nok ikke syge o. s. v. o. s. v., at der ikke for dem er nogen særlig Grund til at sikre sig. For disse mange Tusinder vil Kommunerne selvfølgelig ikke have Grund til at yde Støtte til Kontingentbetalingen, men det vil være baade til Støtte for Sygekasserne og for de paagældende selv, at de bliver sygeforsikrede, og derfor skulde Venstre hellere være med hertil og virke ved hertil af al Kraft fremfor at forsøge paa paa Forhaand at kvæle Forsikringens Vækst ved at se Spøgelser i Anledning af Forslagets § 15.

Det ærede Medlem Hr. Hendriksen opholdt sig, som naturligt var, alene ved sit Tvangsforsikringsforslag, som han lige saa naturligt har svært ved at give Afkald paa, og jeg skal da ogsaa indrømme ham, at han paa dette Punkt har talt saa sagligt og anført saa mange af de Argumenter, der kan anføres for Tvangsforsikringen, at han har rimelig Krav paa, at man virkelig diskuterer denne til Bunds. Jeg synes ogsaa, at han maa indrømme, at jeg ikke har taget affejende eller afvisende paa Tvangsforsikringsproblemet. Jeg har søgt at uddybe det saa godt, som det overhovedet var mig muligt, og jeg har ved Bestræbelserne herfor citeret i vid Udstrækning Autoriteter, som det ærede Medlem ogsaa bør lytte til, naar der bliver Tale om Ordningen af det Spørgsmaal. Jeg vil ikke nu begynde igen at koge alle disse Argumenter op. Naar ærede Medlemmer vil læse de Udtalelser, der her foreligger fra forskellige Sider, navnlig fra det ærede Medlem Hr. Hendriksen og fra mig, vil de i Virkeligheden have faaet de allerfleste Argumenter for og imod. Jeg skal derfor kun gøre nogle ganske enkelte Bemærkninger til det ærede Medlems Udtalelser i Aftes.

Det ærede Medlem argumenterede paa følgende Maade, at han sagde: Hvor kan Socialministeren kalde Tvangsforsikringen for umoralsk, naar han dog kunde tænke sig at være med i en alvorlig Drøftelse af en Tvangsforsikringsordning, hvis vi ikke her i Landet havde den Ordning, vi i Forvejen har med den frivillige Sygeforsikring o. s. v.? Maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg ikke har kaldt Tvangsforsikring umoralsk. Jeg har sagt, at man ikke ved en Tvangsforsikring var

i Stand til at højne Moralen, og hvorfor har jeg sagt dette? Det staar i Forbindelse med hele den Diskussion, der førtes her i Landet, den Gang Tvangsforsikringsideerne praktisk taget kom frem i Lyset; da mødte man op med Argumenter mod den dagældende Alderdomsunderstøttelse, som skulde virke demoraliserende, og fremhævede heroverfor Tvangsforsikringen. Mod denne Argumentation var det, at forskellige, deriblandt ogsaa undertegnede, sagde, at man har aldrig set, at man kan højne en Moral ved direkte Tvangsforanstaltninger. Men det er noget andet end at kalde enhver Skatte-lovgivning eller Tvangsforsikring i og for sig for umoralsk.

Det ærede Medlem tilføjede, at netop Tvangsopsparingen i Tyskland har forøget den enkeltes Interesse for Opsparing. Ja, det er jo den Slags, som man godt kan sige, det kan maaske ogsaa være rigtigt, man ved jo aldrig, hvad der vilde være sket med modsatte Forudsætninger. Men man ved i hvert Tilfælde, som jeg dokumenterede i Gaar, at Forholdene under den Sociallovgivning, vi hidtil har haft, ikke taler til Ugunst for den danske Ordning i Forhold til den tyske med Hensyn til Befolkningens Sparsommelighed og Sociallovgivningens Stilling i det hele.

Den ærede Ordfører sagde om et andet Argument, jeg havde anvendt, at jeg undlod — forstod jeg ham — at tale om Forholdene i Sverige, hvor det dog laa saaledes, at kun 15 pCt. af Præmierne ikke gik ind, skønt Befolkningen i Sverige vel for den almindelige Befolknings Vedkommende maatte siges at være daarligere stillet end her. Men man maa jo føre Sammenligningen helt ud. Til Trods for, at Præmien for en Person i Sverige i 1926 kun udgjorde 7 Kr. 30 Ø. om Aaret — 7 Kr. 30 Ø. om Aaret, altsaa kun en lille, bitte Procent af, hvad der her er Tale om —, var der dog 15 pCt., der ikke kunde betale. Dertil kommer, at de samlede Præmier, hvis man tager Aaret 1926, hvor jeg har Tallet fra, i Sverige udgjorde 24,3 Mill. Kr., medens det offentlige Tilskud udgjorde saadant noget som 50 Mill. Kr., altsaa var to Gange saa stort som Præmiebeløbet. Hertil kommer endnu, for at blive ved at tale om Sverige, som jeg ingenlunde er bange for at diskutere, at for nogle faa Dage siden gjorde en svensk Professor i Forsikringsmatematik, der særlig har givet sig af med disse Spørgsmaal, i et Foredrag i den danske Forsikringsforening netop gældende overfor den svenske Ordning, at den ikke var god, Ydelserne var alt for smaa til at leve